

Artık Sonbaharömrün Son Demleri

— İbrahim Kilik · 07 Ekim 2010

Hani bir şarkı var, "Böyle mi esecekti son günümde bu rüzgâr/Bütün kuşlar vefasız mevsim artık sonbahar." Oysa, vefasız olan kuşlar değil... Biz yorgunuz, kuşlar yorgun. Vefasız, zaten Vefa semtinden göç ettiğinden beri kayıp. Bizim avuntu kaynağımız hüznü de olsa hatıralar.... Ne de olsa "mevsim artık sonbahar..." Vefa, malum olduğu üzere İstanbul'da bir semt; bizse Ankara'da mukimiz...

Güneş batarken sükûnun koynunda sular durgun.
Yapraklar hüzün rengine bürünür kuşlar yorgun.
Bir ayaz çığı düşer yangın yeri sinelere.
Maziden esen hatıralar her yürekte vurgun.

Günler geçip gider böyle yaşanır anlatılmaz.
Öyle bir devrandır ki bu an atılıp satılmaz.
El titrer bacak tutmaz göz sulanır burun akar.
Uyku demi çökse bile gözleri uyku tutmaz.

Ne mazi avutur ne atiden bir şey umulur.
Söylenenler duyulmaz da her şeye göz yumulur.
Her hâl yadırganır vaziyete güler çor çocuk.
Rüzgâr önünde yaprak misal ak saçlar savrulur.

Bir hüzün şarkısı bestelenir güftesi hayat.
Gönülde taze arzular lâkin suretler bayat.
Rengarenk geçer günleri cihanda tazelerin.
Ömrün hitamıdır zaman demse son demdir heyhat!
Ankara,06.10.2010 İ.K